

Arrest

nr. 75 957 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Krusevac (Servië). U bent geboren in Pristina (Kosovo). U trouwde in 1983 met B. A. (...) (O.V. 6.469.963). In januari 1999 vielen Albanezen binnen in jullie huis in Pristina. U, uw echtgenote en uw zoon S. (...) werden door hen geslagen. Uw echtgenote en uw zoon werden na dit voorval naar het ziekenhuis gebracht. Na dit incident kreeg u pijn in uw been. U bleef in Kosovo tot het einde van de NAVO bombardementen, waarna u met uw gezin naar Krusevac in Servië vluchtte. Een maand na uw aankomst in Krusevac werd vastgesteld dat u een tumor had en dat uw been geamputeerd diende te worden. In Servië werd u gepest omdat u maar één been had en omdat u een Albanese naam had. Uw zoon B. S. (...) (O.V. 6.469.986) verkocht goederen op de markt in Krusevac. Zijn koopwaar werd vaak van hem afgenomen door de politie omdat hij geen vergunning

had. Hij werd ook meerdere keren geslagen door de politie op de markt. U vroeg in Servië bij de gemeente Krusevac meerdere keren een invaliditeitsuitkering aan maar u verkreeg deze niet. Als IDP (internally displaced person) uit Pristina liet u zich in de gemeente Nis uitschrijven uit de Kosovaarse registers. U probeerde er ook een identiteitskaart te verkrijgen maar u kon dit niet betalen en u diende er lang op te wachten. Uw echtgenote en zoon waren in Servië wel in het bezit van een identiteitskaart. In februari 2009 keerde u samen met uw neef terug naar Kosovo. U bezocht er het huis waar u vroeger woonde en dat eigendom was van de gemeente. Het huis was verbrand en werd bewoond door uw vroegere Albanese buurman. Een maand voor uw vertrek naar België werd uw zoon E. (...) met een fles geslagen op school door een Serviër. Hij liep verwondingen op. U vertrok in augustus 2009 uit Krusevac met een bestelwagen samen met uw echtgenote B. A. (...), uw kinderen en de toenmalige partner van uw zoon S. (...), M. N. (...) (O.V. 6.469.904) naar België. Ondertussen hebben jullie geen contact meer met haar. U diende een asielaanvraag in op 4 augustus 2009. In België werden de verwondingen van uw zoon E. (...) verzorgd. U bent in het bezit van uw vervallen Servische identiteitskaart afgegeven op 2 februari 1996, uw Joegoslavisch rijbewijs afgegeven op 30 oktober 1995, uw Servische geboorteakte, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen Ed. (...) en E. (...) afgegeven op 17 september 2008, een verklaring van een Roma vereniging afgegeven op 8 juni 1999, een Joegoslavisch nationaliteitsattest afgegeven op 9 februari 2000 op naam van uw zoon E. (...), een verklaring dat u inwoner bent van de wijk Dodona in Pristina afgegeven op 5 februari 2009, foto's waarop u afgebeeld staat voor uw verbrande huis in Kosovo en verscheidene Belgische medische documenten afgegeven in 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u in Servië geen identiteitskaart kon verkrijgen (CGVS, p. 8-9). U verklaarde dat u aan het lijntje gehouden werd (CGVS, p. 8). Zo werd u steeds gevraagd later terug te keren om uw identiteitskaart te kunnen verkrijgen (CGVS, p.9). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zijn de basisdocumenten voor het verkrijgen van een identiteitskaart een geboorteakte en een attest van staatsburgerschap. Deze worden uitgevaardigd door het lokale kantoor van de burgerlijke stand op de plaats waar de persoon geboren is. In uw geval is dit het gedelokaliseerde kantoor van de burgerlijke stand van Pristina te Nis. U was op de hoogte van het bestaan van dit kantoor aangezien u zich er uitschreef uit de Kosovaarse registers en inschreef op uw adres in Krusevac (CGVS, p. 9). U en uw gezin verkregen er in 2008 ook een geboorteakte. Er kan bijgevolg van uit gegaan worden dat u de nodige documenten voor het verkrijgen van een identiteitskaart kon bekomen, temeer daar uw zoon in Servië wel over een identiteitskaart beschikte, die hij ondertussen verloor, die hij had verkregen in Krusevac in 2002 (CGVS zoon, p. 5). U verklaarde ook dat u geen geld had voor een identiteitskaart (CGVS, p. 9). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het bezit van een identiteitskaart in Servië verplicht is op straffe van een geldboete of zelfs een gevangenisstraf. Bovendien betaalden jullie 5000 euro voor jullie reis naar België. Daarnaast blijkt uit de ons beschikbare informatie het bestaan van PRAXIS, een Servische NGO die bijstand verleent aan IDP's in Servië bij registratie en het opvragen van de nodige officiële (identiteits)documenten. In de periode januari 2008 tot 1 augustus 2009 heeft PRAXIS hulp geboden aan 15.258 personen met gratis rechtsbijstand om persoonlijke documenten, zoals geboorte- staatsburgerschap en huwelijksattest, te bekomen. Van dit aantal personen waren er 13.240 IDP's. PRAXIS heeft ook bijstand verleend in verband met registratie en herregistratie in verschillende registers en in verband met een procedure om staatsburgerschap te bepalen. U bleek evenwel nog nooit gehoord te hebben van deze organisatie (CGVS, p. 10). Nochtans is deze organisatie ook actief in Krusevac, de gemeente waar u woonde. Derhalve dient dan ook te worden besloten dat u in de mogelijkheid moet zijn geweest een identiteitskaart in Servië te verkrijgen. Er kan aldus maar weinig geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde inzake uw tevergeefse pogingen tot het verkrijgen van een identiteitskaart in Servië. U verklaarde tevens niet te weten van welk land u het staatsburgerschap heeft (CGVS, p. 3). Gezien u de laatste tien jaar voor uw vertrek in Servië verbleef en gezien u zich had uitgeschreven uit Kosovo en ingeschreven in Krusevac dient uw vrees beoordeeld te worden ten aanzien van Servië.

U verklaarde dat uw zoon op de markt in Krusevac meerdere keren geslagen werd door politieagenten (CGVS, p.12). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat jullie nav dit wangedrag van politiemannen op de markt geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming

door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere veiligheidsinstanties. U en uw zoon lieten immers na het gedrag van de politie ergens aan te klagen (CGVS, p. 12; CGVS zoon, p. 8). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat de Serviërs overal zijn, volstaat geenszins. Ook de verklaring van uw zoon, namelijk dat jullie geen vertrouwen hadden, volstaat niet (CGVS zoon, p. 8). Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Ook uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 12) die op de markt zou geslagen zijn door andere Roma en door een Serviër diende hiervoor nooit een klacht in. Uzelf verklaarde overigens dat uw echtgenote nooit werd geslagen (CGVS, p. 13). Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

In dit verband dient er tevens op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers, van aanvallen door extreemrechtse en nationalistische groeperingen blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de Servische autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld van januari tot augustus 2010 307 strafrechtelijke aanklachten en 2600 administratieve procedures tegen de politie gestart, wat een beduidende stijging was t.o.v. de voorafgaande jaren. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verder verklaarde u dat u in Servië vaak uitgescholden werd (CGVS, p. 11, 13). Uw zonen werden ook gepest op school (CGVS, p. 20) en uw zoon E. (...) werd een maand voor jullie vertrek door een andere Roma met een fles geslagen op school (CGVS, p. 13). Deze problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de problemen van uw zonen op school kan nog opgemerkt worden dat ruzies tussen kinderen onderling universeel zijn en zonder onderscheid overal ter wereld voorkomen tussen alle etnische groepen. U ondernam overigens nooit een poging om uw kinderen in een andere school in te schrijven (CGVS, p. 20).

Wat de algemene situatie voor Roma betreft dient opgemerkt te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Deze wet voorziet in de benoeming van een onafhankelijke commissaris voor de bescherming van de gelijkheid en voorziet tevens in gerechtelijke bescherming. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Deze liga is uitgegroeid tot een gerespecteerde partner van de staat en de lokale instellingen. De Servische overheid baat tevens een hulplijn uit voor minderheden en alle anderen die menen dat hun mensenrechten geschonden worden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevindt zich echter niet in dit geval. U kon zich immers probleemloos registreren op uw adres in Krusevac en zoals hier boven reeds werd vermeld, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u in de onmogelijkheid verkeren om identiteitsdocumenten te verkrijgen in Servië. U verklaarde weliswaar dat u geen invaliditeitsuitkering kreeg hoewel u hier meerdere malen een aanvraag voor indiende (CGVS, p.6). U kreeg in Servië echter wel materiële hulp (CGVS, p.15) en kinderbijslag (CGVS, p. 7). Uw

bewering dat u in Servië geen invaliditeitsuitkering zou hebben gekregen omwille van uw Albanese naam (CGVS, p. 16) houdt dan ook geen steek.

De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uw medische problemen die u staaft met medische attesten, uw been werd geamputeerd, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en het nationaliteitsbewijs van uw zoon bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De verklaring van een Roma vereniging wijzigt niets aan deze beslissing, evenals het Kosovaarse attest dat u inwoner bent van Pristina afgegeven in 2009. Volgens uw verklaringen was u immers ingeschreven op een adres in Servië, had u zich uitgeschreven uit Kosovo en keerde u slechts voor korte tijd terug naar Kosovo. Uit het attest blijkt overigens niet dat u daadwerkelijk was ingeschreven als inwoner met hoofverblijfplaats in Kosovo. Ook de foto's die u voorlegde zijn niet van die aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Dat het huis waar u voor de oorlog in Kosovo woonde vernield werd, wordt immers niet betwist. De medische documenten die u voorlegde werden hierboven reeds besproken.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik in hoofde van uw zoon, B. S. (...), eveneens een weigeringsbeslissing genomen heb.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bestreden beslissing wijst erop dat het asielrelaas van verzoekers getoetst wordt ten aanzien van Servië. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van Roma in Kosovo. Daar waar verzoeker verwijst naar stuk 2 handelt dit stuk niet over Servië, maar over de terugkeer van Roma naar Kosovo. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig op dit stuk beroepen.

Terecht wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen identiteitskaart van Servië kon krijgen, dat hij zich liet uitschrijven uit de Kosovarse registers en zijn echtgenote en zoon in het bezit waren van een Servische identiteitskaart, waar verzoekers ook sinds 1999 gevestigd waren en verbleven.

In overeenstemming met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat naar dat artikel verwijst dient de hoedanigheid van vluchteling getoetst te worden aan het land waarvan de verzoekster de nationaliteit heeft. In overeenstemming met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient de subsidiaire beschermingsstatus getoetst te worden aan het land van herkomst van verzoekster. Deze bepaling dient geïnterpreteerd te worden conform Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 2 k) van de richtlijn bepaalt dat "land van herkomst" het land of de landen van nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats betreft.

Daarom wordt het asielrelaas getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit, meer bepaald Servië.

Ter zitting leggen verzoekers nieuwe documenten neer, meer bepaald geboorteakten en bewijzen van Kosovaars staatsburgerschap, afgeleverd na hun vertrek uit Servië. De Raad meent dat deze nieuwe documenten die via derden in hun afwezigheid afgeleverd werden niet weerlegt dat aannemelijk is dat zij de Servische nationaliteit hebben. Hun ontkening ter zitting dat zij zich ooit lieten uitschrijven uit de bevolkingsregisters in Nis en dat de zoon ooit over een Servische identiteitskaart beschikt zou hebben in strijd met hun vroegere verklaringen en de voorlegging van deze nieuwe documenten waarvan onduidelijk is op welke basis zij afgeleverd werden is ook geen weerlegging van hun Servische nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers van 1999 tot 2009 in Servië verbleven.

Daar waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de problemen van Roma niet voldoende grondig gedetailleerd en specifiek onderzocht heeft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet concretiseert en zelf geen elementen aanbrengt dat Roma het voorwerp van vervolging zijn ten gevolge van problemen met de politie, huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg in het algemeen of in de regio Krusevac. Het administratief dossier daarentegen bevat uitvoerige documentatie over de situatie van Roma in Servië (zie stuk 14, onder meer SRB "*Situatie van Roma in Servië*", updated 19 januari 2010).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De loutere stelling dat socio-economische achterstelling wel degelijk als vervolging of ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te worden gekwalificeerd is geen weerlegging van de concrete motieven desbetreffende van de bestreden beslissing en van de informatie in het administratief dossier.

Verzoeker weerlegt niet dat hij geen geldige reden geeft voor het feit dat hij geen bescherming zocht bij zijn nationale overheden voor het door hem aangehaalde onrechtmatig optreden van de politie en dat de door hem aangehaalde problemen met betrekking tot zijn zonen en het feit dat hij vaak uitgescholden werd onvoldoende ernstig is en derhalve geen bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS